



Groenlandse haaien planten zich pas voort als ze honderdvijftig jaar zijn. Dat heeft te maken met hun koudbloedigheid, waardoor ze een trage stofwisseling hebben.

Als er iets universeel is, is het de eenzaamheid. Ik ben al weken in de ban van mijn nieuwste verdriet. Liefdesverdriet is elke keer nieuw en bij mij elke keer het ergste ooit. Dat komt doordat ik warmbloedig ben en een snelle stofwisseling heb.

De vrouw met wie ik negen maanden een heftige liefdesrelatie onderhield heeft me verlaten. Weliswaar voor haar eigen man, maar ik vind niet dat een huwelijk een excuus is om zo'n rotstreek uit te halen.

Niet lang geleden verliet ik mijn vrouw, die mijn vrouw niet was, voor iemand anders. Toen liet mijn vrouw mij niet meer binnen in het huis waarin we veertien jaar samen hadden gewoond. Ze had daar alle recht toe: het is haar huis.

We zijn allemaal veroordeeld tot onze eigen hel. Die van mij is gebouwd in de jaren dertig en staat vol lege flessen. Ik snap niet waar die lege flessen vandaan komen, ik ben al twaalf weken gestopt met drinken.

Ik merk dat alles wat ik op televisie zie mij steeds meer als werkelijkheid voorkomt, alsof al die uitzendingen worden bedacht om

mij een echte wereld voor te spiegelen, een wereld die desalniettemin niet bestaat. Alles wat niet op televisie gebeurt is onecht.

Mijn huidige woning is in alle opzichten minder dan het huis waarin ik veertien jaar samenwoonde met mijn ex-vriendin. Toen zij mij eruit zette moest ik heel snel iets nieuws zien te vinden – en dat werd deze gedeelde bovenwoning uit de jaren dertig, waar sinds de jaren zeventig niet veel aan is gedaan. De eerste avond dat ik in mijn woonkamer zat, kreeg ik bezoek van een muis. Die kwam kijken of er iets te eten was.

Daarna was ik weken bezig om alle gaten in de plinten dicht te stoppen, gif in van die handige opvouwbakjes te plaatsen en al mijn eten achter slot en grendel in veiligheid te brengen. Omdat ik me verveelde begon ik aan het schrijven van mijn eerste roman, het werd meer een verzameling verhalen dan een echte roman.

Mijn vader had vroeger een soort werkbank in de garage staan, waarboven een kast hing die in vakjes was verdeeld. Elk vakje bevatte een laatje en daarin verzamelde hij schroeven, stukjes touw, spijkers, onderdelen van een koffiemachine en meer ‘handige dingetjes’, alles netjes op soort gerangschikt en weggeborgen. ‘Je weet nooit wanneer je het nodig hebt.’ Toch heb ik mijn vader nooit een van die laatjes zien openen om er iets uit te halen. Het enige wat hij deed was af en toe kijken naar zijn verzameling. Toen mijn ouders in 1992 uit mijn ouderlijk huis trokken, heeft hij al die spullen weggegooid.

Ik chatte met een vrouw uit de buurt waar ik vroeger woonde. Ik kende haar van ‘hoi’ zeggen op straat en van mij stiekem verlustigen aan haar uiterlijk, en plotseling bleek ze op Facebook te zitten. Ze vertelde me dat ze me een beetje te klein vindt voor een man.

Mijn moeder zegt: 'Ik begrijp jou niet.'

Heel lang vond ik dat onzin. De laatste jaren neig ik ernaar haar gelijk te geven. Ik begrijp mezelf net zomin als zij dat doet. Het is wel een prettig gevoel na al die jaren van getob: plotseling weet je zeker dat alles wat je deed en doet, en vooral alles wat je nog zult doen, volledig onbegrijpelijk is en zal blijven. Als ik op mindfulness zou zitten, zou ik dat een inzicht noemen.

Orde scheppen. De vrouw die mijn vrouw niet was, zette me in mei 2014 uit huis omdat ik vreemd zou gaan.

Ik weet niet wat dat is, vreemdgaan. En ik voel me er helemaal niet schuldig over. Zij, Leonie, vindt dat ik dat schuldgevoel wel moet hebben en ze zal er alles aan doen om mijn leven minder aangenaam te maken.

Me tot op het bot kaalplukken. Leugens over me verspreiden. Mijn dochters van me vervreemden. Alles. Ik zou me tegen Leonie kunnen verzetten. Dat doe ik niet.

In oktober 2015 ontmoet ik Jitka, de negenmaandenvrouw. Zij is getrouwd. We worden verliefd op elkaar, haar echtgenoot ontleedt onze relatie, alles wat er in dit soort situaties kan gebeuren, gebeurt. De waaier ' clichématige gebeurtenissen rond een gedoemde relatie' gaat open – kijk eens: ongekende kleuren.

Jitka zal me ook alleen laten. Omdat ze getrouwd is. Dat zijn van die dingen, die schijn je te moeten begrijpen. Goedkeuren moet je ze, zelfs. Je moet een man zijn en begrijpen dat er situaties zijn die je dient te 'respecteren'. Ik heb geen respect. Voor Leonie niet, en voor Jitka niet.

De eerste deurwaarder kwam. Hij keek om zich heen in mijn nieuwe huis en zuchtte. 'Dit ga ik niet in beslag nemen.' Hij wilde wel koffie, en, als ik het niet vervelend vond, gebruikmaken van mijn wc.